

**NOVA
UNIVERZA**

DIGNITAS

Revija za človekove pravice

Slovenian journal of human rights

ISSN 1408-9653

Stališča skupnosti študentov SVZ o predlogu ZVIS-1

-

Article information:

To cite this document:

(2018). Stališča skupnosti študentov SVZ o predlogu ZVIS-1, Dignitas, št. 59/60, str. 71-80.

Permanent link to this document:

<https://doi.org/10.31601/dgnt/59/60-9>

Created on: 07. 12. 2018

To copy this document: publishing@nova-uni.si

For Authors:

Please visit <http://revije.nova-uni.si/> or contact Editors-in-Chief on publishing@nova-uni.si for more information.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

© Nova univerza, 2018

**NOVA
UNIVERZA**

FAKULTETA ZA SLOVENSKE
IN MEDNARODNE ŠTUDIJE

**NOVA
UNIVERZA**

EVROPSKA PRAVNA
FAKULTETA

**NOVA
UNIVERZA**

FAKULTETA ZA DRŽAVNE
IN EVROPSKE ŠTUDIJE

Stališča skupnosti študentov SVZ o ZVIS-1

Dne 30.10.2013 je bila posredovana informacija o javni razpravi o predlogu ZViS, ki predstavlja revolucijo v visokem šolstvu.¹ Gre za sistemski zakon, ki v celoti spreminja dosedanji izobraževalni sistem v RS. Zakon je v nasprotju z interesi mladih po pridobitvi zelene izobrazbe, v nasprotju s spodbujanjem pridobitve zaposlji-vega poklica. Z nemogočimi pogoji praktično ukinja zasebno vi-soko šolstvo in bo imel za nas mlade ter zaradi kasnejšega vstopa na trg delovne sile tudi za celo Slovenijo škodljive posledice.

Zakon je tudi v nasprotju s Strategijo EU za modernizacijo viso-kega šolstva, ki določa, da so potrebne reforme, kot so: povečanje števila diplomantov, večja privlačnost visokošolskega izobraževa-nja za več družbenih segmentov in zmanjšanje osipa, kakovostnej-še in ustreznejše visokošolsko izobraževanje, ki bi bolj ustrezalo potrebam posameznikov, trgu dela in poklicem prihodnosti, in druge.²

Zakon nam študentom onemogoča študij, kot smo ga poznali doslej. Slovenija vodi po številu brezposelnih diplomantov z dr-žavnih univerz, predlagani zakon pa namesto prožnosti študija uvaja togost in predolg študij. **Zato bodo v nadaljevanju pred-stavljene nekatere anomalije predlaganega ZViS, ki so za slovensko šolstvo izredno škodljive:**

1. Predlog ZViS ukinja izredni študij.

Predlog novega ZViS ukinja izredni študij (imenovan tudi študij ob delu) in uvaja namesto tega delni študij (največ 36 kreditnih

¹ Predlog zakona je dostopen tukaj:

http://www.mizs.gov.si/fileadmin/mizs.gov.si/pageuploads/zakonodaja/predlogi/Izobrazevanje/ZVIS_30_10_13.pdf.

² Strategija EU za modernizacijo visokega šolstva http://ec.europa.eu/education/higher-education/doc/com0911_en.pdf.

točk na leto namesto dosedanjih 60).³ Plačljiv študij se je do sedaj večinoma izvajal kot izredni študij. Navedeno pomeni, da se bo plačljiv študij nerazumno podražil (reden plačljiv študij) ali pa podaljšal s treh let na najmanj pet let (v obliki delnega študija).

Mnogi mladi smo se odločili za plačljiv študij zato, ker nam ta omogoča izobrazbo, ki je na trgu delovne sile potrebna, odločamo se tudi za samostojne zasebne VZ, kjer so študijski programi boljši, bolj zaposljivi, z bolj odgovarjajočim sistemom delovanja, z boljšim načinom dela, saj predavajo profesorji iz prakse. To so razlogi, zaradi katerih se mladi odločamo najeti kredit ali pa študirati ob delu in si sami plačevati izobraževanje. Plačljiv študij se je do sedaj večinoma izvajal kot izredni študij. Redni plačljiv študij bi bil namreč mnogo dražji, delni študij pa nerazumno podaljšuje našo možnost pridobitve zaposljivega poklica.

Študenti, ki si sami plačujemo šolnino na zasebni fakulteti, ki izvaja samoplačniški študij, imamo samo en cilj in to je priti do zaposljivega poklica ter tako čim prej skozi davke in prispevke polniti državno blagajno. Obstajajo zasebne fakultete, ki tak študij izvajajo in nimajo niti enega brezposelnega diplomanta, saj izvajajo zaposljive študijske programe. Zaradi sprememb v ZViS pa se bo vse spremenilo:

- Študij se bo lahko izvajal kot redni študij (kar bi pomenilo trikrat dražjo šolnino, ki si je študenti samoplačniki ne bomo mogli privoščiti).

- Študij se bo lahko izvajal kot delni študij (kar pomeni podaljševanje izobraževalne dobe z najmanj treh let na najmanj pet let).

Mladi si dejansko želimo čim prej priti do poklica. Ali mar to ni v interesu države? Da čim prej pridemo do poklica in začnemo skozi davke in prispevke polniti državno blagajno? Očitno ne. Država se je odločila za sabotažo mladih, ki si sami plačujemo študij, oz. tistih, ki študirajo na samostojnih zasebnih VZ. Predlagatelja zakona ne zanima, da je 3.300 mladih lani odšlo v tujino, letos bo takih še mnogo več. Ne zanima ga tudi, da ima Slovenija že zdaj največje število brezposelnih mladih diplomantov. Predlagatelja zakona tudi ne zanima zaposljivost študijev. V predlogu ZViS se nikjer ne omenja ukinjanje nezaposljivih študijskih programov. Izvajati jih nameravajo še naprej, plačani bodo iz državnega proračuna. Da je anomalija še toliko hujša, se po novem na javnih

³ 16. t. 6. člena v povezavi s tretjim odstavkom 54. člena in 111. členom predloga ZViS.

univerzah omogoča redni študij tudi redno zaposlenim. Medtem pa se redno zaposlenim študentom ali nezaposlenim študentom, ki so se odločili plačati šolnino z namenom priti do zaposljivega poklica, podaljšuje čas izobraževanja. To je nedopustno in izredno škodljivo!

Medtem izredni študij obstaja in se izvaja v skoraj vseh državah v Evropi:

Izredni študij obstaja tudi v veliki večini evropskih držav. Kot navaja študija Posodabljanje visokega šolstva v Evropi: Financiranje in socialna razsežnost Eurydice iz leta 2011 se v skoraj vseh državah EU sprejema predpise ali druge ukrepe za večjo prožnost študija (predvsem neformalno izobraževanje in izredni način študija⁴). Evropska komisija tudi navaja, da bi visokošolske institucije morale organizirati prožnejši študij ter vpeljati več vstopnih poti. Prožnejši visokošolski študij terjata tako trg dela kot širša družba. Končni cilj prizadevanja je, da evropsko visoko šolstvo postane privlačno in odprto in pomaga zgraditi na znanju temelječo družbo, ki bo sposobna reševati izzive hitro spreminjajočega se gospodarstva. Visokošolska politika v skoraj vseh državah sprejema predpise ali druge ukrepe za spodbujanje prožnejšega študija (kot je neformalno znanje in izredni študij).

Študija navaja, da slaba polovica držav pravno opredeljuje izredni način študija, večina ostalih pa ga enako pojmuje. Tipične prvine izrednega študija so večerna predavanja ali predavanja ob koncu tedna ali strnjen študij. Nekaj držav ne opredeljuje izrednega načina študija s predpisom, saj njihova prožna ureditev omogoča, da si študentje lahko prilagodijo opravljanje študijskih obveznosti po svojih zmožnostih. Tudi države, ki status izrednega študija opredeljujejo s predpisi, zanje navajajo omenjenim podobne značilnosti. Eurostatova študija daje tudi metodološko pojasnilo glede izrednega študija: Gledano idealno bi se morale študijske obveznosti meriti z akademskim vrednotenjem študentovega študijskega napredka, lahko pa se merijo tudi s porabljenim časom ali naloženimi obveznostmi ali s časom, določenim za predavanja. Države uporabljajo prvo ali drugo metodo delitve študentov na redne in izredne, odvisno od dostopnosti podatkov (UNESCO/OECD/Eurostat, 2010).

Kar 11 izobraževalnih sistemov skupaj z Lihtenštajnom ima več

⁴ Posodabljanje visokega šolstva v Evropi: Financiranje in socialna razsežnost, Eurydice študija, Izredni način študija, str. 23.

kot 30-odstotni delež izrednih študentov, sem spada tudi pet držav s celo več kot 40-odstotnim deležem (Finska, Švedska, Poljska, Latvija, Litva). V skoraj vseh državah so visokošolske institucije avtonomne pri odločanju o tem, ali bodo ponudile priložnosti izrednega načina študija ali ne. Večina takšne priložnosti tudi dejansko ponuja.⁵

Slovenija po predlogu ZViS uzakonja nasprotno od prožnega načina študija oz. načina, ki ga predlaga Evropska komisija. Slovenija ga ukinja. Delni študij nikakor ni prožnejši, saj bi bilo z novim zakonom predpisano, da lahko študent pridobi letno največ 36 ECTS. To za samostojne zasebne VZ pomeni podaljševanje dobe študiranja in tako preprečuje mnogim študentom, ki so se odločili za samoplačniške študije, da bi prišli do zaposljlivega poklica v najkrajšem času.

Pri tem ni zanemarljivo, da samoplačniški študiji polnijo državno blagajno. Medtem ko stane šolnina cca. 3.000 EUR, se zaradi davkov in prispevkov v državno blagajno nateče tudi približno toliko v času, ko za šolnino delamo. S šolninami, ki jih plačamo za študij, se nato plačuje zaposlene in pogodbene delavce na šoli in tako se ponovno polovica nateče v državno blagajno. Navedeno pokaže, da se cca. 75 odstotkov zasluženega denarja za šolnine nateče v državno blagajno, iz katere se financira javni sektor.

Samoplačniški študenti se tega zavedamo, pa vendar smo se odločili sami financirati študij, ki nam ga državna univerza ni omogočila za pridobitev zaposljlivega poklica (če bi nam ga nudila, se ne bi odločili za samoplačništvo). Kljub navedenemu nam bo v primeru sprejetja ZViS ta možnost nerazumno otežena. V teh za mlade težkih pogojih za finančno osamosvojitve so ukrepi nerazumni. Ni najti odgovora, kaj ima država od tega, prav tako ni najti odgovora na vprašanje, zakaj bi omejevali našo pravico do pridobitve zaposljlivega poklica, če se ta izvaja samoplačniško. Gre za dvojno diskriminacijo. Prva je, da zaposljliv študij ni koncesioniran, druga bo, da bo trajal skoraj dvakrat dlje (delni plačljiv) ali pa bo moral biti skoraj dvakrat dražji (redni plačljiv). Študenti samostojnih zasebnih VZ smo se za študij odločili, ker so študijski programi na naših študijskih programih boljši, bolj zaposljlivi, z bolj odgovarjajočim sistemom delovanja, z boljšim načinom dela, saj predavajo profesorji iz prakse.

⁵ Posodabljanje visokega šolstva v Evropi: Financiranje in socialna razsežnost, Eurydice študija, Izredni način študija str. 25–27.

2. Nerazumni pogoji za redno zaposlovanje učiteljev kot dokaz kakovosti – znak kakovosti je zaposlen diplomant, ne pa zaposlen učitelj

Predlagatelj zakona bo kot dokaz kakovosti v visokem šolstvu zahteval kvoto redno zaposlenih učiteljev na šoli. Predlog izhaja iz tega, da imajo redne učitelje javne univerze. Vendar pa kvota redno zaposlenih učiteljev ni in ne more biti dokaz kakovosti v visokem šolstvu. Slovenska zakonodaja omogoča različne oblike dela (delo po avtorski pogodbi, podjemni pogodbi, prostovoljno delo, redna zaposlitev, delna zaposlitev itd.). Postavljanje pogoja zasebnim šolam po redno zaposlenih učiteljih kot dokaz kakovosti je zelo napačna. Redna zaposlitev pomeni varnost učitelja, ne pa kakovost le-tega. Redna zaposlitev učitelja pomeni tudi odmik od pridobivanja znanja od strokovnjakov iz prakse. Nas izobražujejo strokovni profesorji, ki nabirajo znanja doma v Sloveniji in v tujini.

Medtem ko državne univerze nudijo predvsem zaposlene učitelje, pa samostojni VZ poučujejo z odličnimi strokovnjaki iz prakse. Države to ne zanima, kot dokaz kakovosti ne šteje predavatelj Nobelov nagrajenec, redno zaposlen predavatelj pa. Študenti se temu odločno upiramo.

Zahteva po rednem zaposlovanju profesorjev (ti imajo lahko največ šest ur na teden neposrednega stika s študenti) pomeni poseganje v avtonomijo šolstva, saj smo se študenti na zasebne šole vpisali ravno zaradi pridobivanja znanja od strokovnjakov iz prakse. Študenti si želimo za predavatelja kirurga, ki je čez dan v kirurški dvorani, popoldne pa znanje prenaša na nas, ne pa profesorja kirurga, ki je izven prakse, pa čeprav morda piše članke. Kot predavatelja si želimo sodnika, ki dela na sodišču, ki dela v praksi, in ne nekoga, ki ima le teoretično znanje. Kakovost naj se meri po zaposlenih študentih, ne po zaposlenih profesorjih.

Dejstvo je, da imajo zaposlene profesorje državne šole. Obstajajo študijski programi, kjer je več redno zaposlenih profesorjev kot študentov. Vendar pa država v predlogu nikjer ne omenja omejevanja svojih nezaposljivih in neaktualnih študijskih programov, temveč le odvzem akreditacije za študije, ki ne bodo izpolnjevali kvote redno zaposlenih predavateljev. Gre za prilagajanje pogojev, ki so v korist le zaposlenim, ne pa v prid zaposljivosti diplo-

mantov. Ta pa je prednostna naloga držav v skladu s Strategijo EU za modernizacijo visokega šolstva.⁶

Navedeno je v nasprotju s smislom izobraževanja. Smisel izobraževanja mora biti uspešen produkt, to je zaposlen diplomant. Gre za edini smisel izobraževanja in tudi edini relevanten kriterij kakovosti. Vsiljevanje pogoja za akreditacijo (ali podaljšanje akreditacije) na sicer zaposljivem študiju, ki ga izvaja oseba zasebnega prava (zasebni VZ), da mora imeti redno zaposlene profesorje, je v nasprotju s 74. členom Ustave in tako izredno škodljivo. Pri deficitarnih poklicih je škodljivo tudi jemanje strokovnjakov iz prakse (ker jih trg potrebuje) zato, da bodo kot redno zaposleni imeli s študentom šest ur neposrednega stika, v preostalem pa pisali članke namesto izvajali svojo storitev na trgu.

Postavljanje pogoja po redno zaposlenih učiteljih pa bo tudi izjemno podražilo naše šolnine na zasebnih VZ. Gre za pogoj, ki ga lahko izpolnjuje javni sektor, ki se v celoti financira iz javnih sredstev. Študenti, ki plačujemo šolnino, iz tega se plačuje profesorje, ne moremo financirati redno zaposlenega profesorja, ki bo imel šest ur neposrednega dela s študenti, ostalo pa bo raziskoval. Študenti bomo namreč tako skozi šolnino morali financirati 6 pedagoških ur in 34 nepedagoških ur za vsakega profesorja. Ker študenti raziskovanja profesorja ne moremo in nočemo plačevati, je za kakovosten študij za nas pomembno, da je profesor že odličen raziskovalec, da je že odličen strokovnjak iz prakse, ki izpolnjuje pogoje za habilitacijo, lahko pa je poleg tega, da svoje znanje posreduje nam, zaposlen tudi drugje. Pri zahtevi po redno zaposlenih učiteljih na samoplačniških zavodih pa bi bilo napredovanje profesorja pri habilitacijskih nazivih finančno preneseno na nas.

Zato je ob neenakem financiranju (v primeru nekoncesioniranih zavodov pa sploh ob nikakršnem financiranju) tudi postavljanje pogojev samostojnim VZ popolnoma napačno in v praksi pomeni ukinitev le-teh zaradi nezmožnosti izpolnjevanja zakonsko določenih pogojev. Postavljanje pogojev po redno zaposlenih učiteljih je možno le ob hkratnem financiranju le teh, ne pa ob prenašanju njihovega stroška na študente.

Ker Ustava RS v 58. členu govori le o avtonomiji javnih uni-

⁶ Strategija EU za modernizacijo visokega šolstva http://ec.europa.eu/education/higher-education/doc/com0911_en.pdf.

verz in javnih visokih šol,⁷ navedeno seveda ne pomeni, da zasebnim inštitucijam ni zagotovljena avtonomija in da se jih lahko po volji zakonodajalca popolnoma onemogoči. Kot osebe zasebnega prava so ščitene s 74. členom Ustave RS, ki določa, da je gospodarska pobuda svobodna. Tretji odstavek člena dodatno ščiti osebe zasebnega prava pred dejanji, ki v nasprotju z zakonom omejujejo konkurenco. Tako so osebe zasebnega prava varovane tudi v odnosu do države, ki monopolizira državne univerze nasproti zasebnim šolam.⁸ Naslovljenci tega načela so vsi gospodarski subjekti in tudi država, kar pomeni, da se morajo vzdržati tistih ravnanj, ki protipravno omejujejo konkurenco na trgu. Zavezani so k »pasivnemu« ravnanju. Poleg tega to načelo zavezuje državo še k »aktivnemu« ravnanju. Poskrbeti mora za izvajanje tega načela v praksi. Dejanja neloyalne konkurence so prepovedana brez izjem, nasprotno pa so dejanja omejevanja konkurence načeloma prepovedana, obstajajo pa tudi izjeme od načelne prepovedi.⁹

Neprimerno vmešavanje države s tem, ko ustvarja pravne ovire za vstop na trg, favoriziranje nekaterih udeležencev in podobno, je šolski primer navedenega. Postavljanje nemogočih pogojev, ki jih ob financiranju iz proračuna lahko sebi zagotovi le država, hkrati pa sprejetje predloga, da morajo enake pogoje izpolnjevati tudi osebe zasebnega prava, pomeni tako kršitev Ustave RS ter evropskih pravil o konkurenci, ki predstavljajo temeljni steber EU.

⁷ 58. člen Ustave RS: Državne univerze in državne visoke šole so avtonomne.

Način njihovega financiranja ureja zakon.

⁸ Odbor za visoko šolstvo in raziskave Sveta Evrope je ugotovil, da izobrazba resnično ne more biti državni monopol. Pravica do izobraževanja in pravica do svobodne izbire izobraževanja terjata pravzaprav takšno ureditev, ki dovoljuje in varuje obstoj zasebnega izobraževanja. Načelo svobode izobraževanja zajema koeksistenco javnega in zasebnega izobraževanja, kajti ne eno ne drugo ne more vedno v celoti zagotoviti potrebne kvalitete in kvantitete izobraževanja. Zato je mogoče trditi, da s takšnim pristopom tudi razumemo, da je država dolžna spodbujati zasebno šolstvo in ga je pod določenimi pogoji celo dolžna postaviti na enakovredne temelje v razmerju z javnim šolstvom. V mnogih državah zasebno šolstvo ne samo da sprošča pritisk na javno šolstvo, temveč tudi prispeva k večji raznolikosti, neodvisnosti in inovativnosti pri izobraževanju in v praksi, s tem ko pospešuje učinkovitost in kvaliteto, tako kot tudi vpliva na konkurenčnost v razmerju do javnih inštitucij. Z vidika prihodnjih usmeritev potrebujemo fleksibilen, učinkovit in zadovoljiv izobraževalni sistem, ki naj bi resnično ustregel spreminjajočim se izobraževalnim potrebam različnih uporabnikov. Se pravi, tudi s primerjalnopravnega vidika so razlogi za priznavanje pomembne vloge zasebnemu šolstvu.

Arne Maurič, 2011, <http://www.concourts.net/lecture/private%20education1.pdf>.

⁹ Matjaž Tratnik, Varstvo konkurence, http://www.pf.uni-mb.si/datoteke/tratnik/gradivo_tratnik-feri_sploni_del.pdf.

3. Deprivilegiran položaj koncesioniranih VZ

Predlagatelj zakona zahteva enako kvoto zaposlenih učiteljev, kadrovskih in prostorskih pogojev za javne in koncesionirane zavode. Pri tem pa nerazumno zahteva, da zasebni VZ sam zagotovi 30 odstotkov¹⁰ sredstev. Navedeno je nemogoč pogoj. Navedeni člen predstavlja ne le omejevanje konkurence, temveč praktično postavljanje nemogočega pogoja, saj se le z enako kvoto denarja lahko zahteva enako. V primeru, da zakonodajalec drugače uredi zahteve za zasebne in javne visoke šole, pa lahko uzakoni tudi različno financiranje.

Ustanovljeni zasebni VZ mora kot naročnik garancije pred prvim razpisom za vpis v študijske programe predložiti ministrstvu, pristojnemu za visoko šolstvo, bančno garancijo s klavzulo »brez ugovora« za izvedbo enega študijskega leta v korist VZ kot upravičenca do garancije, ki bo prevzel študente, če ne bi prejel plačila za svojo dejavnost iz drugih sredstev naročnika. Če novoustanovljeni zavod izkaže, da je storil vse potrebno, vendar kljub temu ni uspel skleniti dogovora o prevzemu študentov s katerim od obstoječih zavodov, mora predložiti garancijo v korist RS kot upravičenca do garancije.¹¹

Navedeno se ne postavlja kot pogoj za javni zavod. Ali se javnemu zavodu ne more zgoditi, da se mu odvzame akreditacija?

Ob vsem tem se ponovno financira zasebna Univerza EMUNI, ki se financira že vrsto let. Le-ta sploh nima študentov.

4. Pretirana regulacija samostojnih VZ in omejevanje konkurence

Predlagatelj zakona postavlja za javne in zasebne VZ enake pogoje, s tem da ne zagotavlja enakega financiranja. Navedeno je očitno:

- s predpisanimi rednimi zaposlitvami (medtem ko slovenska zakonodaja omogoča različne oblike dela),
- s predpisano visoko kvoto teh zaposlitev (kar je v nasprotju z avtonomijo šolstva, še posebej ker si študenti želimo strokovnjake iz prakse),

¹⁰ Sedmi odstavek 180. člena predloga ZViS: Zasebni visokošolski zavod zagotavlja sredstva za posredne (funkcijske) in stalne (proizvodne) stroške visokošolskega zavoda, ki morajo biti zagotovljeni najmanj v višini 30 odstotkov sredstev za študijsko dejavnost, dodeljenih na podlagi dodeljene koncesije.

¹¹ Šesti odstavek 22. člena predloga ZviS.

- z zahtevo po 30-odstotnem samofinanciranju koncesioniranih VZ (nemogoč pogoj v primerjavi z javnimi VZ),
- s predpisanim plačevanjem šolnin v enem obroku (gre za očitno oteževanje plačevanja šolnin študentom),
- z zahtevo po predložitvi bančne garancije za eno leto študija še pred začetkom izvajanja študija.

Pretirana regulacija zasebnih VZ je škodljiva. Škodljiva je za kakovost v visokem šolstvu, saj praktično ukinja konkurenco, ki vzpodbuja kakovost. Zahteve, ki so postavljene za samostojne VZ, so škodljive, ker ne vzpodbujajo posredovanja znanja in strokovnjakov iz prakse, ki imajo habilitacijski naziv, temveč zahteva redno zaposlitev učiteljev kot dokaz kakovosti. Dokaz kakovosti mora biti zaposlen diplomant, ne pa zaposlen profesor. Država bi pri regulaciji potrebovala tudi tehtne razloge, večina regulacije pa je namenjena le oteževanju izvajanja izobraževanja na samostojnih VZ, kar posredno država skozi predlog zakona tudi priznava (češ da je v RS študijskih programov preveč). Če jih je preveč, naj se ukinejo nezaposljivi študiji (tisti, pri katerih je procentualno več študentov brez službe).

Predlagani ZViS je v nasprotju:

- s 14. členom Ustave RS, ker uzakonja neenako obravnavanje zasebnega in javnega visokega šolstva in neenako obravnavanje v razmerju do zasebnega osnovnega in srednjega šolstva, študentov in profesorjev,
- s 57. členom Ustave RS, ker onemogoča svobodno izobraževanje v zasebnem šolstvu,
- z 58. členom Ustave RS, ker s presežno regulacijo posega v avtonomijo univerze in visokih šol,
- z 59. členom Ustave RS, ker preprečuje ter ovira svobodo znanstvenega ustvarjanja,
- s 60. členom Ustave RS, ker onemogoča varstvo avtorskih in drugih pravic, ki izvirajo iz znanstvene in raziskovalne dejavnosti v zasebnem šolstvu, in
- s 74. členom Ustave RS, ker onemogoča svobodno pobudo glede na možnosti, ki jih ima javno šolstvo.

Ne nazadnje sistemski zakon zahteva redni zakonodajni postopek, predhodno obravnavo v DZ itd. Skrajšani postopek je v členih, ki se ne nanašajo na odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-156/08, protizakonit in neustaven. Zato se zahteva obravnava členov, ki se

ne nanašajo na sodbo Ustavnega sodišča, po rednem zakonodajnem postopku.

Matic Medvešek, predsednik ŠO SVZS, Špela Gomboc, podpredsednica ŠO SVZS, Maja Štager, sekretarka za interesne dejavnosti študentov ŠO SSVZS, Kim Peternel, sekretarka za socialna in zdravstvena vprašanja ter štipendije ŠO SSVZS, Gabrijel Glavica